

PORTRÉ

2011. október

Aki szinte mindig jókedvű, aki színes egyéniségével gazdagítja a Szépirodalmi Műhelyt és a Hevesi Színházat: Takács Bence

Szerintem kevesen vannak, akik ne ismernék, hiszen az Szépirodalmi Műhely csiszolatlan gyémántja, de helye van a színházban és az iskola focicsapatában is. Hetente én is együtt dolgozom vele a Műhelyben, és amire gyorsan rájöttem az az, hogy fáradhatatlan. Hatodik évét kezdi már iskolánk falai között, s többször bizonyította: tehetsége van a színészethez. Próbáról próbára rohan, a színház tulajdonképpen a második otthona. Gimnáziumunk sokat köszönhet neki, melyet leginkább akkor érzünk, mikor büszkén figyeljük egy-egy fellépését a színházban. Mikor a mellékszerepből is képes kihozni a maximumot, s mindig alázatosan, lelkesen próbál. S ne feledjük, hová lenne nélküle a „Beugró”? Most is két próba között tudtam vele beszélgetni. Ha valaki még nem ismerné, vagy csak többet akar tudni Bencéről, olvassa el a vele készült portrét!

Molnár Kristóf: A focicsapatban és az Szépirodalmi Műhelyben ismertelek meg személyesen, de már több éve feltűntél a Hevesi Sándor Színház színpadán. Mesélnél arról, ki hívta fel a figyelmedet a színjátszásra?

Takács Bence: A színház először négy éve, hatodikos koromban merült fel, amikor az egyik osztálytársam említette, hogy szereplőválogatáson vett részt a *Valahol Európában* című darabhoz, s átment az első rostán. Ezt aztán megbeszéltem anyukámmal, aki addig noszogattott, hogy elmentem szereplőválogatásra, és bekerültem a darabba mint statiszta. Nagyon élveztem a munkát, s mikor hallottam, hogy újra válogatás van, azonnal mentem.

MK: Most is két próba között csíptelek el, mégsem tűnsz fáradtnak. Hogy tudod összeegyeztetni mindezt a tanulással, a szórakozással?

Bence: Hát, nem könnyű összeegyeztetni. Szabadidőm tulajdonképpen nincs, hiszen rengeteg a próba. De azért szeretem csinálni, hiszen remek a társaság, a léggör.

MK: Ha már léggör, mit jelent számodra a színház, s hogyan éled meg az ott eltöltött időt?

Bence: A színház a második otthonom, és tulajdonképpen egy nagy család. Nincs széthúzás a társaságban, s ha valakin látják a tapasztaltabbak, hogy nem annyira képzett, azonnal segítenek neki.

MK: Elképzelhetőnek tartod, hogy később ez legyen a munkád?

Bence : Igen, nagyon valószínű, s ezért mindent meg is teszek. Amikor két éve színpadra állították a *Pál utcai fiúkat*, megkaptam Csónakos szerepét. Akkor jött egy producer, és elmondta, hogy pályázati pénzből szeretne filmre vinni egy történetet (*Kányadombi indiánok*, a szerk.), s közülünk választ ki néhány embert. Én is köztük voltam. Így filmes tapasztalatot is szerezhettem, s ez a szakma – a szinkronizálással együtt – nagyon érdekelt.

MK : Milyen szerepekre számíthatsz még idén?

Bence : Játsszom a *Légy jó mindhalálíg*ban mint Csicsó, emellett a *Footloose*-ban is kaptam szerepet, és természetesen dolgozunk az Szépirodalmi Műhely darabján is. Több szerep nem várható, és bár ezek nem főszerepek, nem bánom. Hiszen egy mellékszerepet is el lehet játszani nagyon jól.

MK : Mondtad, hogy kevés a szabadidőd, én mégis úgy vettem észre, hogy sokan kedvelnek. Hogyan szerzel barátokat?

Bence : Hát, eleve a színház által bekerülsz egy ismeretségi körbe. Illetve egy-egy darab után az iskolába is odajönnek hozzám „idegenek” és gratulálnak, s így újabb barátságok alakulhatnak. Rendezvényekre is mehetsz, ahol ugyancsak nőhet a népszerűséged.

MK : Én is ott lehettem a *Légy jó mindhalálíg* című darab egyik előadásán, s azt láttam rajtad, hogy teljesen átszellemülten állsz a színpadon. Mit érzel, amikor annyi ember előtt állsz, s rád vetül a reflektorfény?

Bence : A színpad számomra olyan világ, amit uralhatok. Ott nincsenek nem várt, rossz események, nincs, ami ne valósulhatna meg. Effektíve egy tökéletes világ.

MK : Mennyire részese a humor a színházi légkörnek, s mennyire fontosak a vicces momentumok?

Bence : Úgy gondolom, hogy nagyon-nagyon fontos a humor. A *Légy jó mindhalálíg* forgatásán például volt egy hét, amikor mindenki fáradt volt, semmi sem akart összejönni. S ekkor valaki mondott egy poént, majd még jött kettő, s mindenki röhögött. Ettől fellelkesült a társaság, a nevetés erőt adott. És ez sokkal jobb, mintha minden pillanatban feszülten koncentrálnánk.

MK : A díszlet szokatlan megoldása, a hátsó falra vetített filmetűd mennyiben volt fura vagy éppen jó?

Bence : Ez egy nagyon jó ötlet volt a rendezőtől, melyre a költségvetés miatt volt szükség. A rengeteg mozgó bútorhoz képest ez a megoldás sokkal gazdaságosabb, ráadásul élvezhető. Csak az, amíg a videoklipet felvettük, huszonkét órig tartott, hiszen valaki mindig furcsa fejet vágott a képeken.

MK : Két szereposztáshoz is alkalmazkodnod kellett a *Légy jó mindhalálíg*ban. Ez okozott nehézséget, mik voltak különbségek?

Bence : A két szereposztást nagyon nehéz összehasonlítani. Az egyik Misinek a prózai rész sokkal jobban ment, de a dalokkal nagyot kellett küzdenie. A másik Misinek szuper hangja van, neki viszont a prózai játéka gyengébb. Ezért is nem tudom megmondani melyik szereposztás a jobb.

MK: Példaképed van, akire a színjátszásban felnézel, akire szívesen hasonlítanál?

Bence: Nincs példaképem. Én Takács Bence vagyok, és a saját eszköztáramat szeretném kialakítani. Akire viszont felnézek, az Mihály Péter, aki olyan ember a színházban, akihez ha bármi gondod van, lehet fordulni.

MK: Egy-egy darabon belül is nagyok a korkülönbségek, ezt hogyan küszöbölte ki?

Bence: Hát ez általában úgy van, hogy mindenki a saját korosztályával klikkesedik. De természetesen beszélgetünk a kisebbekkel, nagyobbakkal is. Ha pedig baj van, összefog a csapat.

MK: Ugyanolyan kiváltságaid vannak a színházban, mint egy profinak ?

Bence: Természetesen én is bemehetek a klubba és előadásokra, s majdnem annyi mindent tehetek, mint egy idősebb színész.

MK: Kicsit kilépve a színházból, kanyarodjunk át a Műhelyhez. Itt is hasonló a légkör?

Bence: Igen, azzal a nagy különbséggel, hogy itt folyamatosan frissül a társulat, a végzősök elmennek, újak jönnek. Illetve itt nincs költségvetés, s minden Bajnóczy Zoltán tanár úrtól függ. Nagyon sokat köszönhetek Neki és a Műhelynek is, mert megtanított improvizálni, így nem blokkolok le. S hogy ez mennyire fontos, arra mondok egy példát. Az egyik előadáson kijött Misi a színpadra, és egy teljesen más szöveget kezdett el mondani. Mindenki leblokkolt, s akkor én odaléptem hozzá, s próbáltam rávezetni, hogy mit kell mondania. Utána mindenki mondta, hogy „Taki, de jó, hogy ott voltál”.

MK: Biztos sokakat érdekel, hogy hogyan zajlik egy válogató. Mesélnél erről?

Bence: Hát, ez rendezőtől és darabtól függ. Egy musicalben az énektudásodra van szükség, egy másikban prózaira. Utóbbinál egy verset kell elmondanod először simán, majd szerelmesen vagy éppen dühösen. Tehát improvizálni kell. A musicalnél egy dalt kell elénekelni és táncolni hozzá. Van, aki viszont nem tud improvizálni. Például az egyik válogatón egy srác elhozta a *Toldi Előhangot*. Először hat sort tudott csak belőle, leblokkolt. Mondták neki, hogy semmi gond, mondd el szerelmesen. A végén már csak egy sort tudott... És itt jön a képbe a Szépirodalmi Műhely, ahol megtanult az ember improvizálni.

MK: Mi a célod a jövőre nézve?

Bence: A célom, hogy bekerüljek a Színművészeti Egyetemre, aztán majd meglátjuk.

MK: Végül mit üzensz azoknak, akik színészi karrierjük legelején vannak?

Bence: A legfontosabb, hogy minden lehetőséget meg kell ragadni. Ha statisztának választanak, azt is. Ugyanis a legfontosabbak az ismeretség, a rutin, a tapasztalat. A másik, hogy ha valami rosszul sikerül, nem szabad elkenődni. Folytatni kell még több akaraterővel!